

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 marca 2016 r. powódka A. M. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 10.250 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania. Powódka podała, iż na przedmiotową kwotę składają się: zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 10.000 zł oraz zwrot kosztów leczenia w kwocie 250 zł. W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 29 lipca 2014 r. uległa wypadkowi wsiadając do pociągu metra na stacji U.. Powódka oświadczyła, iż wsiadając do wagonu metra, niespodziewanie zatrzasnęły się drzwi pociągu, przez co przewróciła się do wnętrza wagonu. W wyniku zdarzenia doznała otarcia skóry na obydwu kolanach oraz łokciu, jak również stwierdzono u niej złamanie dużego palca prawej stopy. Powódka podała, iż przedmiotowy wypadek miał miejsce tuż przed jej urlopem wypoczynkowym, zaś doznany uraz uniemożliwił jej aktywne spędzanie wolnego czasu. Powódka wskazała, także iż około 2 miesiące po wypadku stwierdzono u niej zwiększoną ilość płynu w zachyłku nadrzepkowym, nieznacznie pogrubioną błonę maziową w zachyłku oraz ślad płynu w kaletce głębokiej podrzepkowej. W ocenie powódki jej prawa kończyna dolna do dnia dzisiejszego nie wróciła do pełnej sprawności oraz stanu sprzed wypadku i dalej odczuwa ona ból.

(pozew – k. 1-4)

W odpowiedzi na pozew z dnia 18 maja 2013 r. (data prezentaty Sądu) pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana wniosła także o wezwanie ubezpieczyciela (...) do wzięcia udziału w sprawie. W uzasadnieniu podniosła, iż powyższy wypadek miał miejsce z wyłącznej winy powódki, bowiem wbiegła ona do wagonu metra już po nadaniu sygnału dźwiękowego i świetlnego informującego o zamknięciu się drzwi wagonu.

(odpowiedź na pozew – k. 34-38)

Pismem z dnia 23 września 2016 r. (data nadania) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zgłosiła swój udział w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego, wnosząc jednocześnie o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu (...) S.A. z siedzibą w W. wskazała, iż wypadek z dnia 29 lipca 2015 r. nastąpił z wyłącznej winy powódki.

(pismo z dnia 23 września 2016 r. – k. 62-66)

W piśmie procesowym z dnia 12 grudnia 2016 r. (data nadania) powódka wskazała, iż nie uznaje swojej wyłącznej winy w spowodowaniu wypadku z dnia 29 lipca 2014 r., wskazała zaś, iż uznaje swoje przyczynienie się do powstania przedmiotowego zdarzenia. W związku z tym powódka dokonała modyfikacji powództwa wnosząc o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 5.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 250 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

(pismo powódki z dnia 12 grudnia 2016 r. – k. 77-79, pismo powódki z dnia 28 grudnia 2016 r. – k. 85-86)

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Dnia 29 lipca 2014 r. pomiędzy godziną 7.15 a 7.25 powódka znajdowała się na stacji metra U. oraz usiłowała wsiąść do wagonu metra jadącego w kierunku stacji M.. Powódka skierowała się w stronę wejścia do wagonu metra w momencie, kiedy zmykały się już drzwi pociągu. Podczas wejścia do wagonu, zamykające się drzwi uderzyły w powódkę, co spowodowało jej upadek na obydwie kolana, wewnątrz wagonu pociągu. Po upadku, pasażerowie pomogli powódce wstać, a następnie skierowała się ona do wolnego miejsca siedzącego, które zajęła.

(dowód z monitoringu znajdujący się na płycie CD – w aktach sprawy)

W tym samym dniu powódka odbyła wizytę lekarską, podczas której stwierdzono u niej obrzęk obu kolan z otarciami, obrzęk i otarcie łokcia prawego oraz obrzęk i zasinienie I palca stopy prawej. W dniu 31 lipca 2014 r. u powódki stwierdzono u niej złamanie drobnego fragmentu kostnego po stronie bocznej podstawy paliczka dalszego palca I stopy prawej bez przemieszczenia.

(zaświadczenie lekarskie – k. 12a, karta informacyjna ze Szpitala (...) w W. – k. 13, okoliczności bezsporne)

W dacie powyższego zdarzenia pozwany posiadał umowę ubezpieczenia OC zawartą z konsorcjum zakładów ubezpieczeń tj. (...) S.A. z siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w S., (...) S.A. oraz (...) S.A. Powódka zgłosiła szkodę (...) S.A., który to podmiot odmówił jej wypłaty odszkodowania oraz zadośćuczynienia.

(polisa – k. 41, pismo (...) S.A. z siedzibą w W. – k. 23, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności na podstawie przedstawionych dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron oraz na podstawie nagrania z monitoringu na stacji metra U. w dniu 29 lipca 2014 r., znajdującego się na płycie CD. Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie bezspornych twierdzeń stron, z zastosowaniem przepisów art. 229 k.p.c. oraz art. 230 k.p.c. Sąd uznał za niewiarygodne zeznania świadka A. M., bowiem nie była ona naocznym świadkiem zdarzenia z dnia 29 lipca 2014 r., a okoliczności dotyczące wypadku były jej znane jedynie z opowiadań powódki. Sąd uznał również za niewiarygodne zeznania powódki w zakresie w jakim dotyczyły przebiegu zdarzenia z dnia 29 lipca 2014 r., bowiem pozostawały one w sprzeczności z nagraniem monitoringu znajdującym się na płycie CD.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Wskazać należy, iż przesłankami odpowiedzialności prowadzącego na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład, które podlegają udowodnieniu przez poszkodowanego, są: ruch przedsiębiorstwa, szkoda oraz związek przyczynowy między ruchem przedsiębiorstwa a szkodą. Jednocześnie podkreślenia wymaga, iż odpowiedzialność z art. 435 k.c. powstaje bez względu na winę prowadzącego przedsiębiorstwo lub zakład, jak również bez względu na to, czy szkoda powstała w wyniku bezprawnego zachowania.

Stosownie zaś do zasad polskiego procesu cywilnego, rozkład ciężaru dowodu kształtuje się według ogólnych reguł dowodzenia wynikających z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten formułuje podstawową regułę rozkładu ciężaru dowodu w sporze cywilnoprawnym, wskazując przede wszystkim, kogo obciążają skutki niepowodzenia procesu dowodzenia (tak zwany ciężar dowodu w znaczeniu materialnoprawnym). W świetle wynikającej z tego przepisu reguły za prawdziwe mogą być w procesie cywilnym przyjęte jedynie te fakty, które zostały udowodnione przez stronę obciążoną ciężarem ich dowodzenia, zaś pominięte powinny zostać te fakty, które przez stronę obciążoną obowiązkiem dowodzenia nie zostały w sposób należyty wykazane. Nie budzi przy tym wątpliwości, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy to stronę powodową obciążał obowiązek wykazania istnienia roszczenia materialnoprawnego stanowiącego podstawę dochodzonego w tej sprawie żądania zapłaty, jak i jego wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 4 września 2013 roku, I ACa 259/13). Materialnoprawną zasadę rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) uzupełniają reguły procesowe (w szczególności art. 3 § 1 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c.) nakazujące stronom przejawiać aktywność w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą

skutki prawne, w szczególności wskazywać dowody. Obowiązek przedstawiania dowodów odnosi się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

W ocenie Sądu wypadek z dnia 29 lipca 2014 r. nastąpił z wyłącznej winy powódki, w wyniku jej niewłaściwego zachowania podczas wsiadania do wagonu metra. Na nagraniu z monitoringu widać wyraźnie, iż powódka zaczęła wchodzić do wagonu metra w momencie kiedy drzwi zaczęły się zamykać. Decydując się na wejście w takim momencie powódka powinna ona przewidzieć, iż może być uderzona przez zamykające się drzwi. Wskazać należy, iż A. M. zobowiązana była do zachowania ostrożności oraz zasad bezpieczeństwa, jak również winna stosować się do regulaminu przewozu. Zgodnie bowiem z § 8 ust. 2 uchwały nr XLVII/1273/2012 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 22 listopada 2012 r. Regulamin przewozu środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...) W., zabrania się wsiadania i wysiadania z pojazdu: 1) podczas ruchu pojazdu; 2) przed całkowitym otwarciem drzwi pojazdu; 3) po sygnale oznajmiającym zamknięcie drzwi lub odjazd pojazdu. Zatem powódka widząc zamykające się drzwi oraz sygnał świetlny nie powinna wsiadać do wagonu metra. Zeznania powódki, iż nie słyszała ona sygnału dźwiękowego i dlatego zdecydowała się na wejście do pociągu należy uznać za niewiarygodne. Powódka widziała zamykające się drzwi, co wynika z nagrania z monitoringu. Powódka pośpiesznie wchodząc do wagonu, zignorowała zamykające się drzwi i tym samym naraziła swoje bezpieczeństwo oraz dopuściła do wystąpienia szkody.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., uznawszy, iż zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, aby nie obciążać powódki kosztami postępowania. Powódka wskutek zdarzenia odniosła dotkliwe obrażenia. Śpieszyła się aby wejść do pociągu metra i była przekonana, że wina leży po stronie maszynisty, który mógł ją widzieć gdy wbiegała przez peron do pociągu. Nagranie z monitoringu wskazuje, że sytuacja była odmienna. Powódka jest osobą starszą, zdarzenie trwało kilka sekund. Okoliczności te usprawiedliwiają subiektywne przekonanie powódki o przysługującym roszczeniu i wystąpienie na drogę sądową.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

SSR Krystyna Dąbrowska

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom pozwanego oraz interwenienta ubocznego.

SSR Krystyna Dąbrowska